

юстиція відповідає за охорону в державі права в цілому, в тому числі охорону його в діяльності законодавчого органу.

1. Кобзар О. Ф. Поліцейська діяльність в Україні: адміністративно-правовий аспект : монографія. Харків ; Дніпропетровськ : Панов, 2015. 316 с.
2. Проневич О. С. Організаційно-правові засади діяльності поліції (міліції) Німеччини, Польщі та України: порівняльно-правовий аналіз: монографія. Х., 2011. 509 с.
3. Смірнова О. М. Семантичний аналіз термінів «поліція» та «поліцейська діяльність». Південноукраїнський правничий часопис. 2015. № 3. С. 69–72. URL: <https://dspace.oduvs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/a1d1d677-1000-4492-bcfe-39c4b4b66cfe/content>.
4. Білас А. І. Правоохоронна діяльність країн ЄС: порівняльно-правове дослідження: автореф. дис. канд. юрид. наук: 12.00.01. Львів, 2016. 24 с. URL: <https://ena.lpnu.ua:8443/server/api/core/bitstreams/d40a6bd3-406c-4e60-b118-4dc67113caed/content>.
5. Холод Ю. А. Інститут поліції: Демократичний ракурс. Шлях успіху і перспективи розвитку (до 26 річниці заснування Харківського національного університету внутрішніх справ): матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (м. Харків, 20 листоп. 2020 р.). Харків: ХНУВС, 2020. С. 520-522 URL: <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/aa887f0a-22e5-413f-9c5a-66337da2df05/content>.
6. Ющик О. І. Правова реформа: загальне поняття, проблеми здійснення в Україні. К.: Інститут законодавства Верховної Ради України, 1997. 192 с.

Олег ЛЕВІН,

доцент кафедри міжнародних відносин
та соціально-гуманітарних дисциплін,
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
м. Дніпро, Україна,
кандидат історичних наук, доцент

ВІЙНА росії ПРОТИ УКРАЇНИ: ІНФОРМАЦІЙНА СКЛАДОВА

Кінець холодної війни вніс великі зміни до людей, що живуть в Україні, колишній республіці Радянського Союзу. Однак перехід України до сучасної, незалежної, демократичної та суверенної держави не пройшов гладко. У 2004 році країна пережила свої перші великі політичні потрясіння, які в народі отримали назву «Помаранчева революція». Крики («Разом нас багато! Нас не можна перемогти!») прокотились по Майдану Незалежності в Києві. Тисячі українців використали свою свободу слова і встали разом, щоб вимагати повномасштабних політичних змін у своїй країні.

Восени 2013 року українці знову почали збиратися на Майдані, цього

разу на знак протесту проти рішення тодішнього українського уряду, який відмовитися від очікуваної угоди про торгівлю та асоціацію з Європейським Союзом. Спочатку вони збиралися сотнями, але натовп швидко переріс у сотні тисяч. Від самого початку, протести здавалося, були схожі на Помаранчеву революцію 2004 року, коли розлючені протестувальники формували імпровізовані барикади, створювали гасла та інші форми протесту. Але в цьому мітингу все було по іншому. Цього разу протестувальники та їхні прихильники були оснащені більше, ніж просто своїми ідеалами та саморобними знаками протесту. Багато хто в натовпі тепер несли смартфони та інші пристрої з підтримкою Інтернету в кишенях. Вони були готові надати любі оновлення в прямому ефірі, робити фотографії та відео в будь-який момент, а також миттєво ділитися ними в соціальних мережах з прихильниками по всій країні та за її межами [1].

Здатність використовувати соціальні медіа визначає різницю між Помаранчевою революцією 2004 року та українською кризою, анексією та початком війни на сході України. Під час Помаранчевої революції інтернетом користувалися лише близько 12 % українців [2]. Саме з цього моменту (2014 р.) Україна зазнала першу хвилю інформаційних фейків та масштабну дезінформацію з боку російської федерації, яка іде і зараз, під час повномасштабного вторгнення росії в Україну.

Зокрема інформаційна війна це не тільки поширення фейків та пропаганди. Інформаційна війна це – поширення будь-якої інформації у документах чи новинах як спосіб, який формує потрібну для органів державної влади точку зору в країні, вичерпну систему поглядів щодо окремих питань на користь організатора інформаційної пропаганди.

Проте, найбільш повне визначення інформаційної війни наводить Харитоненко О. та Полтавець Ю., вказуючи, що інформаційна війна – найвищий рівень інформаційного протиборства, спрямований на розв'язання суспільно-політичних, ідеологічних, а також національних, територіальних та інших конфліктних ситуацій між державами, народами, націями, класами й соціальними групами, транснаціональними корпораціями шляхом широкомасштабної реалізації способів і методів інформаційного насильства (інформаційної зброї) [3].

Під час війни Україна та загалом суспільство зазнає величезний тиск. Тиск не тільки з одного фронту, а одразу з двох рубежів. Вони поділяються на: 1) військовий фронт; 2) інформаційний фронт.

Існують такі методи інформаційної війни з боку росії: 1) розкол самоіндефікації нації; 2) штампи та кліше; 3) дезінформація та фальсифікація; 4) блокування українських ЗМІ; 5) блокування російських опозиційних чи незалежних ЗМІ; 6) дискредитація України; 7) українофобство.

На сьогодні інформаційна війна доторкнулась не тільки до тих людей які дивляться телевізор, а й к звичайним школярам та студентам. Можна навести приклад як ще до початку війни путінські публіцисти відносились до України. Так,

видавництво «Фоліо» опублікувало книгу Максима Калашнікова «Незалежна Україна. Крах проекту». В інтернет-магазинах твір міститься у рубриці «Публіцистика». В анотації до книги автор стверджує, що сучасна Україна «розколюється, наростають протиріччя між Заходом та Сходом, і якщо цей процес не зупинить, то в Україні може чекати сумна доля Югославії».

Але на даний момент основним центральним наративом є твердження про «українських нацистів». Саме це світобачення путін використовує, як одну з підстав для повномасштабного вторгнення в Україну, та для підживлення цього наративу. Кремль продовжує говорити про денацифікацію України, як одну з вимог домовленостей про «Мир». Цей наратив також наповнюють різноманітні меседжі, що стосуються як української історії, так і сьогодення. Зокрема, що «В Україні при владі нацисти», «Україна забула про перемогу над нацизмом», «Бандера – колаборант Гітлера» чи те, що гасло «Слава Україні!» – це калька з нацистського гасла «*Heil Hitler!* / Гайль Гітлер!».

Отже, можна зробити висновок, що російські меседжі та їх поширення, завдають шкоди свідомості людини, в період інформаційної війни ворог може маніпулювати свідомістю для широкомасштабної експансії і загрожувати національній безпеці України. Тому необхідна адекватна інформаційна протидія, у вигляді контррозвідки та поширенню доказів. Що і робить сьогодні країна.

1. Gruzd, A., & Tsyganova, K. (2015). Information wars and online activism during the 2013/2014 crisis in Ukraine: Examining the social structures of pro-and anti-Maidan groups. *Policy & Internet*, 7(2), 121-158. URL.: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1002/poi3.91>.

2. Dyczok, M. 2006. «Was Kuchma's Censorship Effective?» *Europe-Asia Studies* Vol. 58, No. 2 (Mar., 2006), pp. 215-238 (24 pages). Published By: Taylor & Francis, Ltd. URL.: <https://www.jstor.org/stable/i20451179>.

3. Гібридна війна і журналістика. Проблеми інформаційної безпеки : навчальний посібник / за заг. ред. В. О. Жадька ; ред.-упор. : О. І. Харитоненко, Ю. С. Полтавець. Київ. Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2018. 356 с. URL.: http://enpuir.npu.edu.ua:8080/bitstream/handle/123456789/22263/Hibrydna%20Viina%20I%20Zhurnalistyka_2018.pdf?sequence=4&isAllowed=y.